

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Ing. J. T.**
bytem X

proti
žalované: **Ministryně obrany České republiky**
se sídlem Tychonova 1, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí ministryně obrany ze dne 28. 3. 2024, č. j. MO 258277/2024-8694,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministryně obrany ze dne 28. 3. 2024, č. j. MO 258277/2024-8694 (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí“), kterým ministryně obrany potvrdila usnesení státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 8. 2. 2024, č. j. MO 128087/2024-7542 (dále jen „usnesení ze dne 8. 2. 2024“), jímž řízení o žádosti žalobce o proplacení nároků ze služebního poměru ze dne 15. 1. 2024 zastavil, neboť žádost neodůvodňuje zahájení nového řízení.
2. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl vojákem z povolání a jeho služební poměr zanikl ke dni 31. 12. 2003. Žalobce nebyl spokojen s vyřízením svých požadavků spojených s výkonem služebního poměru, proto v žádosti ze dne 15. 1. 2024 požadoval A) zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby (přesčas) za měsíce říjen, listopad a prosinec 2003 (původně podaná žádost ze dne 27. 5. 2004), potažmo s ohledem na uskutečněné změny v úhradách za přesčasy se domáhal, aby mu byly dorovnány výsluhové náležitosti (odchodné a výsluhový příspěvek) včetně příslušenství; B) zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby (přesčas) za měsíce květen a srpen 2003 (původně podaná žádost ze dne 29. 8. 2003), potažmo s ohledem na uskutečněné změny v úhradách za přesčasy se domáhal, aby mu byly dorovnány částky odchodného a výsluhového příspěvku včetně příslušenství; C) proplacení 6 pracovních dnů k hledání zaměstnání podle přílohy č. 2 Vyhlášky č. 263/1999 Sb. (původně podaná žádost ze dne 5. 2. 2004; D) nahlédnutí do všech spisů vedených podle § 17 správního řádu u výše uvedených žádostí. Žalobce současně žádal, aby v případě pravomocných zamítavých rozhodnutí o výše uvedených nárocích, bylo zahájeno nové řízení a vydáno nové rozhodnutí podle § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedl, že v případě neukončených správních řízení podává odvolání podle § 81 a 82 správního řádu.
3. Státní tajemník ministerstva obrany (dále též „státní tajemník“) k žádosti žalobce vydal usnesení ze dne 8. 2. 2024, ve kterém uvedl, že již v roce 2021 a několikrát i před tímto rokem bylo žalobci písemně vysvětlováno, že všechny žádosti (nároky) žalobce byly příslušnými služebními orgány již v minulosti projednány a rozhodnuty. Státní tajemník odkázal na závěry Ústavního soudu v usnesení sp. zn. III. ÚS 1257/13 ze dne 12. listopadu 2015, kterým byla odmítnuta předešlá ústavní stížnost žalobce: *„Závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož bylo o obdobných nárocích stěžovatele rozhodnuto již v roce 2004 (resp. též v roce 2007), je řádně odůvodněný a má oporu v provedeném dokazování. Přípisy, které uvedený soud označil ve svém rozsudku, bylo možné považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Především jimi služební orgán stěžovateli jednoznačně sdělil, že jeho nároky neuznává a z jakých důvodů, a tudíž stěžovatel neměl důvod předpokládat, že v jeho věci následně dojde k vydání jiného rozhodnutí. Ústavní soud zásadně nesouhlasí s argumentací stěžovatele, že určitému úkonu správního orgánu lze přiznat či nepřiznat povahu rozhodnutí v závislosti na tom, zda k jeho posouzení dochází v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) nebo v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.).“* Státní tajemník poukázal i na bod 18 odůvodnění usnesení Ústavního soudu, ve kterém je mimo jiné uvedeno: *„Ústavní soud však nemohl přehlédnout, že nároky uplatněné podáním ze dne 29. 9. 2009 by byly v každém případě promlčeny s ohledem na uplynutí lhůty podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Na promlčení nároků ostatně ministr obrany upozornil stěžovatele již ve svém dopisu ze dne 11. 12. 2007.“* Státní tajemník uvedl, že usnesením reaguje pouze na žádost žalobce o vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu a konstatuje, že zde nejsou důvody pro zahájení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nového řízení. Proto usnesením řízení dle § 102 odst. 4 správního řádu zastavuje. Uvedl, že všechny nároky žalobce již byly řádně projednány a rozhodnuty, navíc u všech nároků uplynula promlčecí doba.

4. Žalobce podal k ministryni obrany rozklad proti usnesení státního tajemníka ze dne 8. 2. 2024. Ministryně obrany podání žalobce posoudila dle obsahu jako odvolání proti usnesení státního tajemníka ze dne 8. 2. 2024. Ministryně obrany v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že prvostupňový služební orgán rozhodoval na základě § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, tedy rozhodoval jako služební orgán zmocněný rozkazem ministra obrany, a ne jako ústřední správní úřad, jak se domníval žalobce. Ministryně obrany konstatovala, že všechny peněžité nároky uplatněné podáním ze dne 15. 1. 2024 jsou již promlčeny s ohledem na uplynutí lhůty stanovené v § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, a proto nelze vydat nové rozhodnutí, kterým by bylo možné žádosti žalobce vyhovět.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce v podané žalobě připustil, že se již v minulosti totožných nároků ze služebního poměru domáhal. Uvedl, že mu není jasné, zda po zahájení správních řízení podáním původních žádostí byla všechna tato řízení pravomocně ukončena, jakým způsobem byla ukončena a zejména jaké jsou rozhodující důvody nevyhovění jeho žádostem. Akcentoval, že původní žádosti ohledně totožných nároků podal u správních orgánů včas, tudíž nelze argumentovat jejich promlčením. Namítal, že správní řízení ohledně nyní přezkoumávané žádosti ze dne 15. 1. 2024 nebylo vůbec zahájeno, žalobce proto neměl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V odůvodnění usnesení ze dne 8. 2. 2024 státní tajemník nesprávně citoval ze soudních rozhodnutí, jenž nelze na danou věc aplikovat; přitom opomněl vypořádat navržené důkazy, jak v původních řízeních, tak v tom současném.
6. Dále žalobce namítal procesní vady správního řízení, jelikož nebyl vyrozuměn o postoupení podání podle § 12 správního řádu. Nesouhlasil s tím, že podání adresované ministryni obrany řešil státní tajemník, i když jeho výtku (stížnost na neprovádění správních řízení) směřovala proti postupu státního tajemníka. Správní orgán jej bez zbytečného odkladu o zahájení řízení neuvědomil; jím navržené důkazy nebyly bez vypořádání provedeny; bylo mu odepřeno právo účastnit se ústního jednání a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, neboť prvním úkonem v řízení bylo vydání rozhodnutí – usnesení státního tajemníka ze dne 8. 2. 2024. Zásadně akcentoval porušení svého práva nahlížet do spisu, což mu znemožnilo efektivní procesní obranu a zasáhlo do práva na spravedlivý proces.
7. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že nebyl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Správní orgány se totiž nezabývaly tím, zda v původních řízeních existují či neexistují pravomocná rozhodnutí se zamítavým stanoviskem, které jsou podmínkou pro postup dle § 101 písm. b) správního řádu. Nesouhlasil zejména se závěry správních orgánů, že všechny jeho žádosti již byly řádně projednány a rozhodnuty, neboť toto tvrzení není podloženo relevantními důkazy, tj. pravomocnými rozhodnutími, navíc ani nedošlo k posouzení důvodů zamítnutí původních žádostí. Uvedl, že soudy posuzovaly sdělení správních orgánů v materiálním smyslu, avšak takováto sdělení nemohou, podle správního řádu, být pravomocnými. Poukázal na to, že ani v jednom sdělení není obsaženo konstatování, že (jeho) žádost o proplacení 150 hodin přesčasů za říjen, listopad a prosinec 2003 byla rozhodnuta, kým rozhodnuta, že rozhodnutí je pravomocné, nebo jak bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnuto o odvolání. Žalovaná tak dle žalobce porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil dostatečně skutkový stav a spisová dokumentace nemůže být kompletní.

8. Žalobce ministryni obrany vytýkal nezákonné posouzení jím podaného rozkladu jako odvolání, protože podle § 152 správního řádu se proti rozhodnutí ministerstva podává rozklad. Nesouhlasil ani s nezákonným postupem, kdy jako správní orgán prvního stupně o jeho žádosti rozhodoval státní tajemník; přičemž odůvodnění tohoto postupu v žalobou napadeném rozhodnutí měl za nesrozumitelné. Dle žalobce tento postup odporuje § 102 odst. 1 správního řádu, jelikož ve věci měl rozhodovat správní orgán, který rozhodoval v původním řízení (tj. v předchozím řízení – pozn. soudu) na prvním stupni. Žalobce rovněž namítal, že zastavení řízení o žádosti podle § 101 písm. b) správního řádu je nesprávné a nepřezkoumatelné, protože o všech v žádosti uplatněných nárocích, bylo rozhodnuto jedním výrokem. Uvedl, že řízení podle § 101 písm. b) správního řádu není omezeno žádnou lhůtou, a tak nemůže platit závěr správních orgánů, že „uplynula promlčecí doba“. Pouze pravomocná rozhodnutí se zamítavým stanoviskem by opravňovala správní orgán posoudit žádost podle § 101 správního řádu. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 8. 2019, č. j. 2 Azs 390/2018-46. Rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 3 As 261/2015-38, a na rozsudek ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36. Uzavřel, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje žádná konkrétní skutková zjištění, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o nedůvodnosti žádosti o nové rozhodnutí dle § 101 správního řádu.
9. Žalobce navrhl soudu, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 10. 2024 uvedla, že žalobce se svými podáními opakovaně domáhá vydání správních rozhodnutí ve věcech, které souvisely se zánikem jeho služebního poměru vojáka z povolání, ke kterému došlo dne 31. 12. 2003. Žalobce dlouhodobě nesouhlasí s řešením některých jím v minulosti vznesených nároků souvisejících právě s jeho propuštěním ze služebního poměru. Opakovaně se proto obracel na různé služební orgány žalované i na soudy, vždy neúspěšně. Rovněž jeho ústavní stížnosti byly Ústavním soudem ČR, a to konkrétně usnesením sp. zn. III. ÚS 1257/13 ze dne 12. 11. 2015 a usnesením sp. zn. IV. ÚS 3544/22 ze dne 7. 3. 2023 odmítnuty. Žalovaná uvedla, že žádosti žalobce se opírají o názor, že o jeho podáních z let 2003, 2004, 2007 a 2009 nebylo řádně rozhodnuto podle správního řádu, neboť neobdržel dokumenty označené jako „Rozhodnutí“ se všemi zákonnými náležitostmi. Ve všech správních řízeních naopak došlo k řádnému posouzení všech žalobcem vznesených nároků ve smyslu tehdy platných pravidel pro vyřízení stížnosti. Tato pravidla sice nebyla stanovena zákonem, ale mimo seznamování pisatele s podklady pro rozhodnutí, naplňovala všechny principy obsažené ve správním řádu. Žalobcova podání byla vždy řádně posouzena a uzavřena vyrozuměním o vyřízení. Tato vyrozumění soudy považovaly za rozhodnutí služebních orgánů v materiálním smyslu, viz závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2022, č. j. 6 As 184/2021-37, ve věci žalobce a kde v bodě [31] Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že: *„Stěžejní v projednávané věci je závěr o promlčení stěžovatelských nároků, a tedy skutečnost, že jeho žádost nemohla být úspěšná. Na tomto závěru nic nemění ani nedostatky samotných správních rozhodnutí a správního řízení, neboť ani napravení těchto nedostatků nemůže mít za následek vyhovění stěžovatelským požadavkům.“* Žalobce i v podání ze dne 15. 1. 2024 opětovně žádá o vydání nových rozhodnutí v jím označených věcech (z roků 2003 a 2004). Žalovaná

uzavřela, že provedení nového řízení by nemohlo vést k vydání rozhodnutí, která by změnila původní zamítavá rozhodnutí. Není tak dán zákonný důvod k vedení nového řízení.

11. Žalovaná podotkla, že po obdržení poslední žádosti žalobce služební orgán prvního stupně skutečně neprovedla žádné správní řízení, jak žalobce uvádí, neboť žádné nové důkazy nebyly navrhovány a v řízení byly plně využity dostupné informace, které služební orgán prvního stupně znal z úřední činnosti (minulých řízení) a které dobře zná i žalobce. Žalobce tak nebyl vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, ale pouze z toho důvodu, že žádné nové listiny ani jiné důkazy v řízení nebyly do správního spisu zakládány.
12. K žádosti žalobce o umožnění nahlédnutí do spisu ze dne 24. 4. 2024, žalovaná uvedla, že na ni bylo reagováno vydáním usnesení státního tajemníka v Ministerstvu obrany, č. j. MO 430518/2024-7542, ze dne 27. 5. 2024, kterým bylo nahlížení do spisu odepřeno, neboť spisy požadované k nahlédnutí již fyzicky neexistují. Na toto usnesení žalobce reagoval podáním, které je nazváno „Rozklad proti rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu obrany“. Toto podání bylo vyhodnoceno jako odvolání proti danému usnesení a postoupeno odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Odvolací orgán v této záležitosti vydal usnesení, č.j. MO 558509/2024-8694 ze dne 17. 7. 2024, kterým odvolání zamítnul a napadené usnesení potvrdil.
13. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
14. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 15. 8. 2024 vzal část návrhu výroku rozsudku zpět; konkrétně nárok uplatněný v petitu pod bodem 2) v následujícím znění: *„Žalovaná je povinná ukončit nezákonný zásah do práv žalobce a umožnit mu do doby vydání rozhodnutí, nahlédnout do všech správních spisů o uplatněných nárocích, od jejich prvního (původního) uplatnění do současnosti.“* (podtržení přidáno soudem). Dále uvedl, že jím uplatněná námitka spočívající v neumožnění nahlédnout mu do spisů, mohla mít vliv i na zákonnost rozhodnutí ve věci, když navíc nebyl seznámen s podklady rozhodnutí na obou stupních řízení. V replice ze dne 3. 11. 2024 žalobce odmítl argumenty žalované uvedené v jeho vyjádření k žalobě a setrval na svých žalobních námitkách.
15. S ohledem na částečné zpětvzetí žaloby žalobcem v podání ze dne 15. 8. 2024, soud vydal dne 22. 8. 2024 usnesení, v právní moci dne 30. 8. 2024, jímž řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby zastavil.

III.

Ústní jednání

16. Na ústním jednání konaném ve věci dne 15. 10. 2025 žalobce i zástupce žalované po odkazu na svá písemná podání ve věci, setrvali na svých procesních postojích v řízení.
17. Žalobce akcentoval, že obě žalobou napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Konkrétně uvedl, že ministryně obrany byla povinná dle § 2 zákona o vojácích vydat rozkaz k tomu, aby prvostupňový správní orgán byl oprávněn v dané věci rozhodnout. Ve správním spise, který byl veden v nyní posuzované věci, a do kterého nahlédl až v rámci soudního řízení, jelikož během správního řízení tuto možnost neměl, zjistil, že v něm absentuje rejstřík, rozkaz a nebyly zde vyznačeny doložky právní moci na rozhodnutích. Dále namítl, že je přesvědčen, že obě žalobou napadená rozhodnutí vyhotovila jedna a ta samá osoba, jelikož obsahovala podobné slovní formulace.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Soud k důkazu neprovedl žalobcem navržené listiny: sdělení státního tajemníka ze dne 27. 5. 2024, usnesení státního tajemníka ze dne 27. 5. 2024, č. j. MO 430518/2024-7542, rozklad žalobce ze dne 12. 6. 2024 a usnesení ministryně obrany ze dne 17. 7. 2024, č. j. MO 558509/2024-8694, jenž jsou součástí správního spisu, neboť soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalované vychází ze správního spisu a správním spisem se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 8/2008–117, ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval věrohodnost těchto listin. Žalobce předmětné listiny navrhl v souvislosti s námitkou porušení jeho práva nahlížet do spisu (nebylo mu umožněno nahlédnout do spisu), soud k tomuto konstatuje, že předmětné listiny byly žalobci doručeny a žalobce se s nimi prokazatelně seznámil, soud je tedy pro nadbytečnost k důkazu neprovedl. Soud rovněž pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené vyjádření žalované ze dne 20. 5. 2016, neboť se jednalo o vyjádření žalované k již dříve podané žalobě žalobce v roce 2016 v jiném soudním (potažmo i správním) řízení, tudíž listina se mívá s předmětem nyní projednávaného řízení. Účastníci již další návrhy na doplnění dokazování neuplatnili a k provedení dokazování nevznesli žádné námítky.

IV.

Posouzení žaloby

19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 2 s. ř. s. *„[v]e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“*
23. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *„[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*
24. Podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *„[n]estanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky.“*
25. Podle § 161 odst. 2 zákona o vojácích z povolání *„[j]de-li o opětovné plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění 3 roky od jejich splatnosti.“*
26. Úvodem soud považuje za potřebné uvést genezi vyřizování žalobcem uplatněných nároků. Soudu je z úřední činnosti známo, že poprvé se městský soud zabýval nároky žalobce, souvisejícími se zánikem jeho služebního poměru vojáka z povolání, v letech 2006 a 2008, kdy řízení byla vedena pod sp. zn. 5 Ca 89/2006 a 10 Ca 38/2008. Následně se městský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 37/2010 a Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Ans 11/2012 zabývaly žalobcovou žádostí o nároci ze služebního poměru ze dne 29. 9. 2009. Přičemž Nejvyšší správní soud v dané věci nepovažoval přípis žalované, kterým

reagoval na žalobcovu žádost ze dne 29. 9. 2009, za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a uvedl, že žalovaná o obdobných nárocích již dříve rozhodla, neměl proto povinnost o nich rozhodovat znovu a nebyl nečinný, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 6 Ans 11/2012-50: „Nejvyšší správní soud se však poté zároveň zabýval předchozími uplatněními nároků stěžovatelem a vyžádal spisy městského soudu ve věcech sp. zn. 5 Ca 89/2006 a 10 Ca 38/2008, na něž odkazovali ve svých podáních jak stěžovatel, tak žalovaný. [32] Ze spisu městského soudu sp. zn. 5 Ca 89/2006 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel již v minulosti uplatňoval obdobné nároky jako v nyní projednávané věci. Před podáním žaloby proti nečinnosti ve věci sp. zn. 5 Ca 89/2006 stěžovatel postupně uplatnil nároky na zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby v prosinci 2003, na náhradu platu za jeden den řádné dovolené, proplacení šesti dnů služebního volna k hledání zaměstnání, proplacení nařízeného samostudia anglického jazyka, proplacení přepravních náležitostí (z místa výkonu služby do hraničního přechodu Starý Hrozenkov jiným než služebním vozidlem), nesouhlas se změnou osobního příplatku v roce 2003 (návrh na zrušení platového výměru), proplacení služby konané nad základní dobu služby v květnu a srpnu 2003, proplacení přesčasů v roce 2003 za říjen, listopad a prosinec. Stěžovatel též požadoval prověření dovolené v roce 2002 a požadoval odškodnění pro diskriminaci z důvodu národnosti. [33] Na stěžovatelem uplatněné nároky přitom bylo reagováno přípisem náčelníka Školického a vzdělávacího střediska Ministerstva obrany Komorní brádek (dále jen „náčelník SVŠ MO“) a posléze také ředitelem sekce personální Ministerstva obrany. Ač v těchto přípisech náčelník SVŠ MO též uváděl, že o uplatněných nárocích se nerozhoduje podle Části deváté zákona o vojácích z povolání, podle názoru Nejvyššího správního soudu lze tyto přípisy náčelníka SVŠ MO (zejména přípis náčelníka SVŠ MO ze dne 1. 3. 2004) a posléze ředitele sekce personální Ministerstva obrany (zejména přípis ze dne 7. 4. 2004) považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť z nich vyplývalo, že rozhodující služební funkcionář nároky uplatněné stěžovatelem neuznává a z jakých důvodů. Šlo tedy o správní akty, které byly způsobilé zkrátit na právech stěžovatele a pokud stěžovatel s těmito správními akty nesouhlasil, měl možnost se domáhat soudní ochrany žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Žaloba stěžovatele proti nečinnosti ve věci sp. zn. 5 Ca 89/2006 byla odmítnuta usnesením městského soudu ze dne 18. 9. 2007, jelikož městský soud dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele byla opožděná.

[34] Ze spisu městského soudu sp. zn. 10 Ca 38/2008 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podáním ze dne 22. 10. 2007 adresovaným ministru obrany požadoval zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby (za měsíce květen, srpen, říjen, listopad a prosinec 2003), dodatečné udělení jednoho dne dovolené v měsíci prosinec 2003, prověření udělené dovolené v roce 2002, dodatečné udělení šesti dnů služebního volna k hledání zaměstnání, zaplacení samostudia anglického jazyka, zaplacení přepravní náležitosti (proplacení cesty jiným než služebním motorovým vozidlem z místa výkonu služby do hraničního přechodu Starý Hrozenkov), zrušení platového výměru upravujícího snížení osobního příplatku za měsíce duben - prosinec 2003, odškodnění za diskriminaci z důvodu národnosti a zaplacení výkonu služby v době přestávek ve službě. Na toto podání žalovaný reagoval přípisem ze dne 11. 12. 2007, kterým stěžovateli sdělil, že jeho podání neobsahuje „nové skutečnosti“, proto je nelze považovat za nové podání ve věci a Ministerstvo obrany setrvává na svých dosavadních stanoviscích. Zároveň žalovaný stěžovateli sdělil, že další podání v této věci jsou bezpředmětná, neboť promlčecí lhůta k uplatnění peněžitých nároků podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání již uplynula. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze i tento přípis žalovaného považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť stěžovateli bylo fakticky sděleno, že jeho nároky považuje žalovaný za promlčené a že žalovaný setrvává na svých zamítavých stanoviscích ohledně uplatněných nároků

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stěžovatele. Městský soud rozhodl o žalobě stěžovatele proti nečinnosti rozsudkem ze dne 27. 8. 2009, č. j. 10 Ca 38/2008–47 tak, že žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel označil v žalobě za žalovaného správní orgán, který nebyl podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání kompetentní vydat stěžovatelem požadované rozhodnutí.

[35] V nyní projednávané věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 A 37/2010 stěžovatel uplatnil podáním ze dne 29. 9. 2009 nároky na zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby (květen, srpen, září, říjen, listopad, prosinec 2003), dodatečné udělení dovolené, dodatečné udělení šesti dnů služebního volna k hledání zaměstnání, zaplacení samostudia anglického jazyka, zrušení rozhodnutí o snížení osobního příplatku za duben - prosinec 2003, odškodnění za diskriminaci z důvodu národnosti, zaplacení výkonu služby v době přestávek ve službě a zaplacení výkonu služby v rozsahu 229,5 hod. [36] Z uvedeného je patrné, že i v nyní projednávané věci stěžovatel uplatňoval vůči žalovanému obdobné nároky jako v předchozích případech, ve kterých již bylo rozhodováno ať již žalovaným nebo náčelníkem SVŠ MO. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele proti nečinnosti nemohla být důvodná, neboť stěžovatel uplatnil v projednávané věci vůči žalovanému nároky, o kterých již bylo v minulosti rozhodnuto, proto žalovaný neměl povinnost o nich znova rozhodnout a nemohlo tak dojít k nečinnosti žalovaného.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem).

27. Z výše uvedeného vyplývá, že o nárocích žalobce, včetně proplacení služby konané nad základní dobu služby v květnu a srpnu 2003, proplacení služby konané nad základní dobu služby v měsících říjen, listopad a prosinec 2003, jakož i o proplacení šesti dnů služebního volna k hledání zaměstnání, bylo správními orgány poprvé rozhodnuto přípisem náčelníka Školícího a vzdělávacího střediska MO (zejména přípis náčelníka SVŠ MO ze dne 1. 3. 2004) a posléze ředitele sekce personální Ministerstva obrany (zejména přípis ze dne 7. 4. 2004), přičemž Nejvyšší správní soud tyto přípisy považoval za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť z nich vyplývalo, že rozhodující služební funkcionář nároky uplatněné žalobcem neuznává a z jakých důvodů. Žalobce se snažil zvrátit věcné posouzení o jeho nárocích žalobami proti nečinnosti, o kterých se u městského soudu vedla řízení pod sp. zn. 5 Ca 89/2006 a 10 Ca 38/2008, a následně pod sp. zn. 3 A 37/2010. Přičemž přípis žalované ze dne 11. 12. 2007 NSS rovněž považoval za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť žalobci v něm bylo fakticky sděleno, že jeho nároky považuje žalovaná za promlčené a že žalovaná setrvává na svých zamítavých stanoviscích ohledně uplatněných nároků. Soud opakuje, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 1. 2013, č. j. 6 Ans 11/2012-50, konstatoval, že žalovaná o obdobných nárocích žalobce dříve rozhodla, neměla proto povinnost o nich rozhodovat znovu a nebyl nečinný. Ústavní soud tento závěr korigoval tak, že aby žalovaná neměla povinnost o nárocích uplatněných podáním ze dne 29. 9. 2009, znovu rozhodovat, muselo by se jednat o nároky totožné, nikoliv obdobné. Zároveň však poukázala na skutečnost, že uplatněné nároky by byly v každém případě promlčené s ohledem na uplynutí lhůty podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 1257/13 ze dne 12. 11. 2015 uvedl následující: „Ústavní soud však nemohl přehlédnout, že nároky uplatněné podáním ze dne 29. 9. 2009 by byly v každém případě promlčeny s ohledem na uplynutí lhůty podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Na promlčení nároků ostatně ministr obrany upozornil stěžovatele již ve svém dopisu ze dne 11. 12. 2007. Lze tedy připustit, že způsob vypořádání se s jednotlivými nároky nebyl zcela správný, tato skutečnost ale nemění nic na tom, že v konečném důsledku by žádosti stěžovatele nemohlo být vyhověno“ (pozn. potvrzení provedeno soudem). Zdejší soud o totožných nárocích žalobce rozhodoval i v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ad 7/2016, v němž byly tyto nároky zamítnuty

rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Ad 7/2016-6, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2022, č. j. 6 As 184/2021-37.

28. Soud tedy má za prokázané, že o nárocích žalobce spojených s ukončením služebního poměru vojáka z povolání (zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby za měsíce říjen, listopad a prosinec 2003; zaplacení služby konané nad základní týdenní dobu služby za měsíce květen a srpen 2003; proplacení 6 pracovních dnů k hledání zaměstnání podle přílohy č. 2 Vyhlášky č. 263/1999 Sb.) bylo v minulosti správními orgány rozhodnuto, přičemž předmětnými nároky se zabývaly rovněž správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Ústavní soud poprvé v usnesení sp. zn. III. ÚS 1257/13 ze dne 12. 11. 2015 konstatoval, že nároky žalobce by byly v každém případě promlčené s ohledem na uplynutí lhůty podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Znovu se městský soud totožnými nároky žalobce zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ad 7/2016, neboť dle názoru NSS bylo nutno připsat žalované, ve kterém se zabýval žádostí žalobce ze dne 15. 12. 2015, považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Městský soud se v rozsudku ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Ad 7/2016-33, podrobně zabýval promlčením žalobcových nároků, přičemž u každého nároku vysvětlil běh promlčecí lhůty a její konec. Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu potvrdil rozsudkem ze dne 26. 10. 2022, č. j. 6 As 184/2021-37, a konstatoval, že: *„Stěžejní v projednávané věci je závěr o promlčení stěžovatelových nároků, a tedy skutečnost, že jeho žádost nemohla být úspěšná. Na tomto závěru nic nemění ani nedostatky samotných správních rozhodnutí a správního řízení, neboť ani napravení těchto nedostatků nemůže mít za následek vyhovění stěžovatelovým požadavkům.“* S ohledem na výše uvedené, je námitka žalobce uplatněná v nyní projednávané žalobě, že výše uvedené nároky uplatnil původními žádostmi u správního orgánu ve lhůtě 3 let a tudíž nemohou být v žádném případě promlčena, zcela nedůvodná. V ustanovení § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je uvedeno *„nestanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky“*, přičemž jedná se o lhůtu objektivní, tato lhůta tedy uplyne po 3 letech od vzniku nároku. Soud přitakává žalobci, že nároky uplatnil původními žádostmi u správního orgánu ve lhůtě 3 let, tato skutečnost ovšem nemůže ničeho změnit na tom, že v mezidobí promlčecí doba dávno uplynula, přičemž poprvé byl žalobce o tom spraven dopisem ministra obrany ze dne 11. 12. 2007, na což poukázal i Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 1257/13 ze dne 12. 11. 2015: *„Na promlčení nároků ostatně ministr obrany upozornil stěžovatele již ve svém dopisu ze dne 11. 12. 2007. Lze tedy připustit, že způsob vypořádání se s jednotlivými nároky nebyl zcela správný, tato skutečnost ale nemění nic na tom, že v konečném důsledku by žádosti stěžovatele nemohlo být vyhověno.“* Přičemž skutečnost, že nároky žalobce uplatněné i v žádosti ze dne 15. 1. 2024 jsou promlčené zopakoval a zdůraznil již prvostupňový správní orgán na straně 3 usnesení ze dne 8. 2. 2024.
29. Soud nevešel ani na argumentaci žalobce k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Žalobce namítal, že se správní orgán nezabýval tím, zda v původních řízeních existují či neexistují pravomocná rozhodnutí se zamítavým stanoviskem, která jsou podmínkou pro postup dle § 101 písm. b) správního řádu. Žalobce nesouhlasil zejména se závěry správních orgánů, že všechny žádosti žalobce již byly řádně projednány a rozhodnuty, neboť toto tvrzení není podloženo relevantními důkazy, tj. pravomocnými rozhodnutími. Soud předně akcentuje, že výtky žalobce, v níž sporuje náležitosti a obsah předchozích rozhodnutí v jeho věcech, je v nyní posuzované věci zcela irrelevantní, jelikož předmětem nyní posuzovaného řízení jsou pouze žalobou napadená rozhodnutí, tj. usnesení státního tajemníka ze dne 8. 2. 2024 a usnesení ministryně obrany ze dne 28. 3. 2024. Ostatně shodný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

názor zastává i Nejvyšší správní soud v bodě [30] rozsudku ze dne 26. 10. 2022, č. j. 6 As 184/2021-37, kde se Nejvyšší správní soud ke stejné námitce žalobce pregnančně vyjádřil: „Z uvedeného důvodu tak není podstatná ani stěžovatelova polemika o otázce, zda bylo o jeho předchozích žádostech rozhodnuto, či nikoliv. Městský soud správně poznamenal, že předmětem nynějšího řízení jsou pouze rozhodnutí státního tajemníka ze dne 12. 1. 2016 a na něj navazující rozhodnutí ministra obrany ze dne 1. 3. 2016. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku dospěl k závěru, že uvedená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Vůči nim stěžovatel u městského soudu brojil, neboť tvrdil zásadní vady týkající se formy rozhodnutí a porušení procesních ustanovení, nesouhlasil ani s věcným vyřízení své žádosti. Městský soud stěžovatelovy námitky vůči těmto rozhodnutím neshledal důvodnými. Pokud se vyjadřoval k jiným řízením, činil tak zjevně nad rámec rozhodovacích důvodů a pro dokreslení procesní situace. Tyto úvahy ovšem nemají žádný vliv na správnost jeho závěrů ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelův nesouhlas ohledně otázky ukončení předchozích řízení není pro nyní projednávanou věc podstatný, neboť nic nemění na závěru o promlčení jeho nároků a zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Není proto ani na místě se těmito námitkami zabývat.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem). Soud tedy toliko nad rámec uvedeného podotýká, že nemá pochybností o tom, že o nárocích žalobce bylo rozhodnuto shora v bodech 26. a násl. zmíněnými přípis, tj. rozhodnutími v materiálním smyslu dle § 65 s. ř. s. Bezsporně se přitom jedná se o rozhodnutí závazná a nezměnitelná ze strany vykonatele veřejné moci (správního orgánu), tudíž pravomocná. Námitka žalobce, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neprokázal, že ve věci existují pravomocná rozhodnutí, je zcela nedůvodná. Správní orgány o existenci přípisů (jako rozhodnutí v materiálním smyslu) a soudních rozhodnutích věděly z úřední činnosti, na což poukázal v usnesení ze dne 8. 2. 2024 státní tajemník.

30. Co se týče postupu dle ustanovení § 101 a násl. správního řádu, konstatuje soud následující. Žalobce v žádosti ze dne 15. 1. 2024 v souvislosti s uplatněním nároků žádal o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu. Dle § 101 písm. b) správního řádu platí, že: „[p]rovést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta“. Komentářová literatura (srov. Malast, J. *Správní řád. Komentář*. Wolters Kluwer, dostupné v systému ASPI ke dni 1. 9. 2022) k § 101 písm. b) správního řádu uvádí, že: „důvodem vydání nového rozhodnutí je vyhovění žádosti, která byla (původně) pravomocně zamítnuta... Rozhodnutí o zamítnutí žádosti totiž nepředstavuje překážku věci rozhodnuté (§ 48 odst. 2), neboť se jím nepřiznává žádné právo ani neukládá žádná povinnost (v doktríně se také hovoří o tzv. negativním rozhodnutí, tj. takovém, jímž se nemění právní pozice adresáta), a přesto se zde s touto situací výslovně počítá jako s důvodem pro vydání nového rozhodnutí. Příčinu toho je patrně třeba spatřovat v § 102 odst. 3, podle kterého lze nové řízení zahájit na žádost i v případě, že původní řízení bylo zahájeno z moci úřední, a naopak. Správní orgán, který vydal pravomocné negativní rozhodnutí, jímž zamítl podanou žádost, tak může i z moci úřední (např. dovodí-li, že žádost zamítl nedůvodně, anebo došlo ke změně podmínek atp.) sám zahájit nové řízení a vydat rozhodnutí odpovídající původní žádosti (viz např. NSS 1 As 272/2017-82).“ Dle § 102 odst. 4 správního řádu, jako ustanovení společného pro obnovu řízení a vydání nového rozhodnutí, platí, že: „pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.“. Komentářová literatura (srov. Malast, J. *Správní řád. Komentář*. Wolters Kluwer, dostupné v systému ASPI ke dni 1. 9. 2022) k § 102 odst. 4 správního řádu uvádí, že: „V tomto ustanovení správní řád upravuje postup správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poté, co zjistí, že žádost o vydání nového rozhodnutí neodůvodňuje, aby takové rozhodnutí bylo vydáno. Zákon zde nepřilíší vhodně používá dikci „žádost neodůvodňuje zahájení nového řízení“, která může být matoucí – řízení o žádosti se zahajuje již jejím podáním, resp. dojitím k příslušnému orgánu (§ 44 odst. 1), nikoliv posouzením a dovozením její „důvodnosti“... Řízení o žádosti, která neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí, se zastaví usnesením oznamovaným pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž správní orgán již učinil (nějaký) procesní úkon.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem). Vzhledem k tomu, že žalobce zahájil řízení dle § 101 písm. b) správního řádu svou žádostí ze dne 15. 1. 2024, neboť řízení o žádosti se zahajuje již jejím podáním (§ 44 odst. 1 správního řádu), správní orgán musel postupovat dle § 102 odst. 4 správního řádu a usnesením řízení zastavit, jelikož správní orgány správně akcentovaly nemožnost v žádosti uplatněné nároky věcně projednat z důvodu jejich promlčení. Soud opakuje, že souhlasí se závěrem správních orgánů, že pro vydání nového rozhodnutí nebyly důvody, neboť nároky žalobce již byly promlčeny. Žalobci lze přisvědčit pouze v tom, že řízení podle § 101 písm. b) správního řádu není omezeno žádnou lhůtou, opět tato skutečnost ale nemá vliv na to, že uplynula objektivní promlčecí lhůta stanovena v § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. V této souvislosti soud akcentuje zcela shodný právní závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2022, č. j. 6 As 184/2021-37, kde v bodě [99] jednoznačně (ohledně totožných nároků žalobce) konstatoval, že: „Ze správního řádu implicitně vyplývá a judikatura Nejvyššího správního soudu výslovně potvrdila, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, či ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Není důvodu se od tohoto principu odchylovat ani v případě nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu, neboť pokud by správní orgán vycházel z nezměněného skutkového a právního stavu tak, jaký byl v době zamítnutí žádosti, u níž účastník žádá o vydání nového rozhodnutí, nebyl by důvod přehodnocovat již přijaté rozhodnutí. Právě změna okolností je pravidelně důvodem pro vydání nového rozhodnutí, které je odlišné od předchozího rozhodnutí o téže žádosti. Proto pokud správní orgány usoudily v případě stěžovatelovy žádosti, že jeho nároky jsou promlčené, byly oprávněny tuto skutečnost do svého rozhodnutí promítnout, a to bez ohledu na to, zda rozhodovaly dle § 101 písm. b) správního řádu.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem).

31. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce týkající se procesních vad správního řízení. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán neoznámil zahájení řízení podle § 47 odst. 1 správního řádu bez zbytečného odkladu. Soud konstatuje, že je-li správní řízení zahájeno na základě žádosti žadatele, není potřeba takového žadatele ještě jednou uvědomovat o zahájení řízení způsobem podle § 47 odst. 1 správního řádu (srov. též Kopecký, M. *Správní řád. Komentář*. Wolters Kluwer, dostupné v systému ASPI ke dni 1. 9. 2022: „Povinnost uvědomovat účastníky o zahájení řízení specificky podle komentovaného odstavce 1 není třeba formálně plnit vůči všem účastníkům. Je-li správní řízení zahájeno na základě žádosti jediného žadatele (§ 44 odst. 1) nebo na základě společné žádosti více účastníků, kteří ji podali současně (§ 44 odst. 2), není potřeba takové(ho) žadatele ještě uvědomovat o zahájení řízení způsobem podle § 47 odst. 1“). Dále žalobce namítal, že jím navržené důkazy nebyly provedeny, došlo k porušení práva účastnit se ústního jednání a práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Jak je uvedeno výše, správní orgán usnesením zastavil řízení o žádosti, neboť žádost neodůvodňovala vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu. K závěru ohledně uplynutí promlčecí doby dle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání a promlčení nároků žalobce správní orgány dospěly na základě předchozích správních a soudních řízení vedených o totožných nárocích žalobce, tj. tyto skutečnosti byly správním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgánům známy z úřední činnosti; ostatně jak patrně z žalobcových tvrzení, jemu jsou rovněž velmi dobře známy. Soud konstatuje, že nebylo potřeba provádět ústní jednání, ani seznamovat žalobce s podklady před vydáním rozhodnutí, neboť žádné nové podklady ani důkazy nebyly provedeny. Správní orgán tedy vycházel pouze ze skutečností známých mu z úřední činnosti, viz odkaz státního tajemníka v usnesení ze dne 8. 2. 2024 na závěry Ústavního soudu v usnesení ÚS 1257/13 ze dne 12. listopadu 2015: „Závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož bylo o obdobných nárocích stěžovatele rozhodnuto již v roce 2004 (resp. též v roce 2007), je řádně odůvodněný a má oporu v provedeném dokazování. Přípisy, které uvedený soud označil ve svém rozsudku, bylo možné považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Především jimi služební orgán stěžovateli jednoznačně sdělil, že jeho nároky neuznává a z jakých důvodů, a tudíž stěžovatel neměl důvod předpokládat, že v jeho věci následně dojde k vydání jiného rozhodnutí.“ Státní tajemník poukázal i na bod 18 odůvodnění usnesení Ústavního soudu: „Ústavní soud však nemohl přehlédnout, že nároky uplatněné podáním ze dne 29. 9. 2009 by byly v každém případě promlčeny s ohledem na uplynutí lhůty podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Na promlčení nároků ostatně ministr obrany upozornil stěžovatele již ve svém dopisu ze dne 11. 12. 2007.“ S ohledem na promlčení žalobcových nároků, by ani případné provedení ústního jednání, nových důkazů, a ani jeho vyjádření se k podkladům nemohlo v žádném případě vést k tomu, že by žádosti žalobce mohlo být věcně vyhověno. Jak vysvětleno shora, nedůvodnou soud shledal rovněž námitku, že zastavení řízení o žádosti podle § 101 písm. b) správního řádu je nesprávné a nezákonné, protože o všech nárocích, bylo rozhodnuto jedním výrokem. Z výroku prvostupňového správního rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, že je jím zastaveno řízení o žádosti žádosti, tj. o veškerých nárocích v žádosti ze dne 15. 1. 2024 uvedených.

32. K námitce žalobce uplatněné v žalobě, v níž sporoval porušení práva nahlížet do spisů podle § 38 odst. 1 správního řádu, konstatuje soud následující. V rámci žádosti ze dne 15. 1. 2024 žalobce požadoval nahlédnutí do všech spisů týkajících se uplatněných nároků ze služebního poměru. V usnesení ze dne 8. 2. 2024 státní tajemník uvedl, že všechna řízení k označeným podáním již proběhla a byla ukončena. Dne 23. 4. 2024 žalobce znovu požádal o umožnění nahlížení do spisů a uplatnil opatření proti nečinnosti. Na toto podání reagoval státní tajemník usnesením, č. j. MO 430518/2024-7542, ze dne 27. 5. 2024, kterým žalobci odepřel nahlížení do spisů s odůvodněním, že spisy požadované k nahlédnutí již fyzicky neexistují. V usnesení ze dne 27. 5. 2024 státní tajemník uvedl: „Vzhledem k tomu, že žadatel žádá o nahlédnutí do spisů u výše uvedených žádostí pod písmeny A), B) a C) od zahájení řízení do rozhodnutí o těchto žádostech, jedná se o věci, které byly řešeny v letech 2004, 2007 a 2009. Jde o tyto dokumenty: rozhodnutí ředitele sekce personální MO ze dne 7. 4. 2004 čj. 6118-39/2004-7542, kterým bylo reagováno na odvolání proti vyřízení podání z 29. 8. 2003, 5. 2. 2004 a 12. 2. 2004; rozhodnutí ředitele sekce personální MO ze dne 3. 8. 2004 čj. 6118-61/2004-7542, kterým bylo reagováno na podání z 27. 5. 2004; rozhodnutí ředitele Inspekce ministra obrany ze dne 13. 12. 2004 čj. 5830-10/2004/1216, kterým bylo reagováno na podání z 11. 10. 2004; rozhodnutí náměstka ministryně obrany ze dne 11. 12. 2007 čj. 122-2/2007-7542, kterým bylo reagováno na podání z 22. 10. 2007; rozhodnutí místopředsedy vlády a ministra obrany ze dne 12. 11. 2009 čj. 1727/2009-1140, kterým bylo reagováno na podání z 29. 9. 2009. Výše uvedené dokumenty byly však již podle tehdy platného Spisového řádu Ministerstva obrany skartovány, což bylo v současné době ověřeno v Elektronickém systému spisové služby Ministerstva obrany.“ Toto usnesení bylo potvrzeno usnesením ministryně obrany ze dne 17. 7. 2024, č. j. MO 558509/2024/8694, ve kterém ministryně obrany zopakovala, že nároky žalobce byly promlčeny a spisy týkající se předmětných nároků byly skartovány. Vzhledem ke shora uvedenému považuje soud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

námítku žalobce ohledně neumožnění nahlédnutí do spisů vedených k původním žádostem žalobce (uplatněných v roce 2003 a 2004) za nedůvodnou, neboť tyto spisy byly v souladu s právními předpisy skartovány a již neexistují.

33. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že posouzení jím podaného rozkladu jako odvolání není správné, protože podle § 152 správního řádu se proti rozhodnutí ministerstva podává rozklad. Nesouhlasil ani s nezákonným postupem, kdy jako správní orgán prvního stupně o jeho žádosti rozhodoval státní tajemník; přičemž odůvodnění tohoto postupu v žalobou napadeném rozhodnutí měl za nesrozumitelné. Žalobce byl přesvědčen, že takovýto postup odporuje § 102 odst. 1 správního řádu, jelikož ve věci měl rozhodovat správní orgán, který rozhodoval v původním řízení na prvním stupni (tj. v řízeních o jeho předchozích žádostech). Podle § 102 odst. 1 správního řádu platí, že: *„K novému řízení poté, co bylo rozhodnuto o obnově řízení, nebo k novému řízení podle § 101 je příslušný správní orgán, který byl příslušný k původnímu řízení v prvním stupni. Odvolací správní orgán je příslušný tehdy, jestliže řízení bylo obnoveno z důvodů, jež se týkaly výlučně řízení před tímto správním orgánem.“*. Vzhledem k tomu, že o nárocích žalobce bylo původně rozhodnuto přípisem náčelníka Školícího a vzdělávacího střediska MO ze dne 1. 3. 2004 a posléze přípisem ředitele sekce personální MO ze dne 7. 4. 2004, přičemž pozice ředitele sekce personální MO byla nahrazena pozicí státního tajemníka, byl státní tajemník v dané věci oprávněn rozhodnout jakožto správní orgán, jenž rozhodoval v původním řízení v prvním stupni (tj. ředitel sekce personální MO ze dne 7. 4. 2004). Co se týče nesouhlasu žalobce s tím, že jeho rozklad proti usnesení státního tajemníka byl posouzen jako odvolání, poukazuje soud na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém ministryně obrany konstatovala: *„Vzhledem k tomu, že služební orgán prvního stupně rozhodoval na základě § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, lze snadno dovodit, že rozhodoval jako služební orgán, který je k tomuto zmocněn rozkazem ministra obrany, tedy ne jako ústřední správní úřad, jak se domnívá odvolatel ve svém odvolání.“*. Soud se s tímto závěrem ministryně obrany ztotožňuje a konstatuje, že státní tajemník rozhodoval o žádosti žalobce na základě § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, protože se žádost týkala práv a povinností souvisejících s jeho služebním poměrem. Podle tohoto ustanovení právní úkony ve věcech služebního poměru činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky, ministr obrany a v rozsahu určeném rozkazem ministra obrany velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci (pozn. potvrzení provedeno soudem). Státní tajemník rozhodoval o žádosti žalobce jako služební orgán, který je k tomuto zmocněn rozkazem ministryně obrany, a ne jako ústřední správní úřad, nepoužije se tedy ustanovení § 152 správního řádu, dle kterého platí, že: *„proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad“*. Soud doplňuje, že žalobce se o skutečnosti, že ve věci jako prvostupňový správní orgán rozhodoval státní tajemník právě dle § 2 odst. 2 ve spojení s § 152 zákona o vojácích, dozvěděl již ze záhlaví prvostupňového rozhodnutí, kde byly tyto informace obsaženy. Ministryně spravedlnosti pak v odůvodnění svého rozhodnutí zcela srozumitelně, byť stručně, vysvětlila, že tak činil na základě rozkazu ministra obrany; státnímu tajemníkovi tedy svědčila zákonná pravomoc prvostupňové rozhodnutí vydat. Za situace, kdy ministryně obrany dospěla k názoru, že žalobcem uplatněná forma opravného prostředku nesouhlasí se zákonem stanoveným procesním postupem, jednala zcela správně, když text rozkladu posoudila dle jeho obsahu jako odvolání, a žalobou napadeným rozhodnutím o něm rozhodla. Námítky žalobce tak soud shledal nedůvodnými. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že ani případné porušení procesních předpisů by nemohlo mít v konečném důsledku

vliv na meritorní posouzení nároků žalobce odvozených ze služebního poměru, neboť jak soud konstatoval několikrát výše, tyto nároky žalobce byly skutečně promlčeny.

34. Pouze pro úplnost soud odkazuje na body [37] až [41] rozsudku ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Ad 7/2016-33, ve kterém se soud podrobně zabýval uplynutím promlčecí lhůty u žalobcových nároků: „Soud však současně poukazuje na § 161 odst. 1, 2 zákona o vojácích z povolání, které stanoví běh a délku promlčecí lhůty jak ve vztahu k příslušnému nároku, tak i k jednotlivým dílčím nárokům z opětovného plnění. Tyto promlčecí lhůty jsou objektivní (na rozdíl od náhrady škody upravené v § 161 odst. 3 a odst. 4, kde zákon stanoví nejen lhůtu objektivní, nýbrž i subjektivní) a obecná promlčecí lhůta je tříletá.

Žalobce nyní soudem posuzovanou žádostí ze dne 15. 12. 2015 uplatnil finanční nároky vztahující se k existenci a zániku jeho služebního poměru vojáka z povolání, jenž byl ukončen ke dni 31. 12. 2003. Soud předně upozorňuje na skutečnost, že žalobce měl možnost uplatnit své peněžité nároky ze služebního poměru v zákonné tříleté promlčecí lhůtě podle § 161 zákona o vojácích z povolání. Jelikož žalobcův služební poměr skončil ke dni 31. 12. 2003 a žalobce se jejich úhrady domáhal na základě žádosti ze dne 15. 12. 2015, je zřejmé, že žalobce své nároky uplatnil dlouho po uplynutí příslušné promlčecí lhůty.

Soud pro stručnost a přehlednost přistoupí k demonstraci běhu promlčecích lhůt žalobcem požadovaných nároků vždy jen u časově nejpozději splatného nároku tak, aby se jednalo o situaci pro žalobce nejpriznivější. Služební plat vojáka, včetně dalších nároků požadovaných žalobcem jako zaplacení služby konané nad rámec základní týdenní doby služby, zaplacení výkonu služby v době přestávek ve službě atp., a jejich splatnost upravoval podle § 66 odst. 1, 2 zákona o vojácích z povolání, za období let 2002 až prosinec 2003, zvláštní předpis, kterým byl zákon č. 143/1992 Sb., zákon o platu. Z tohoto zvláštního zákona, konkrétně, co se týče práce přesčas, vyplývá, že se zaměstnavatel mohl s vojákem domluvit a tento buď za vykonanou práci přesčas čerpal náhradní volno, anebo obdržel příslušnou částku příplatku dle § 10 zákona o platu. Zvláštním zákonem byla stanovena i výše příplatků v případě vykonané práce o víkendech či v noci atp.

Dle § 16 odst. 1, 2 ve spojení s § 22 zákona o platu byl plat vojáka splatný, po vykonání služby, nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vznikl vojákovu nárok na plat nebo na některou jeho složku; termín výplaty platu byl určen zaměstnavatelem, resp. služebním orgánem. Obvykle je tímto termínem 15. den v měsíci; každopádně posledním možným termínem splatnosti platu vojáka by byl poslední den v měsíci následujícím po měsíci výkonu služby. Soud ve správním spise nenalezl údaj o konkrétním datu, ke kterému služební orgán (zaměstnavatel) stanovil splatnost služebního platu žalobce, proto jak již soud uvedl výše, ve věci vychází z data pro žalobce nejpriznivějšího, tj. z časově nejdelsí lhůty splatnosti, a to z posledního dne v měsíci následujícím po měsíci výkonu služby. Žalobci skončil služební poměr ke dni 31. 12. 2003, posledním možným termínem splatnosti jeho platu za závěrečný měsíc ve službě, tj. za prosinec 2003, by tak byl dne 31. 1. 2004. Prvním dnem, kdy žalobce mohl nárok na plat nebo na některou jeho složku za prosinec 2003 uplatnit, byl následující den v měsíci po splatnosti platu, tj. dne 1. 2. 2004, a od tohoto dne počala běžet tříletá lhůta pro uplatnění dotčených nároků. Zákonem stanovená tři letá lhůta k uplatnění nároku na plat a jeho složky za prosinec 2003 uplynula dne 1. 2. 2007.

Delší doba splatnosti by pak připadala v úvahu u nároku na úhradu práce přesčas, neboť dle § 10 odst. 1 zákona o platu bylo třeba, aby za ni zaměstnavatel poskytl zaměstnanci náhradní volno v době tří po sobě jdoucích kalendářních měsíců po výkonu práce přesčas nebo v jinak dohodnuté době, a teprve nebylo-li toto volno poskytnuto, byl zaměstnavatel povinen zaměstnanci

poskytnout adekvátní částku příplatků za práci přesčas. Tudíž v tomto případě by mohla splatnost příplatku za práci přesčas nastat až po uplynutí tří měsíců od měsíce, ve kterém byla práce přesčas fakticky vykonána. Žalobce žádal o uhrazení příplatků za práci přesčas za období od května do prosince roku 2003; soud opět přistoupí k demonstraci běhu promlčecí lhůty jen u časově nejpozději splatného nároku. Prvním dnem, kdy žalobce mohl nárok na úhradu práce přesčas za prosinec 2003 uplatnit, byl den 1. 4. 2004 (zde bylo lze úhradu učinit až tři měsíce po výkonu přesčasové práce v prosinci 2003), a od tohoto dne počíná běžet tříletá lhůta pro uplatnění nároku. Lhůta k uplatnění nároku na úhradu práce přesčas za prosinec 2003 uplynula dne 1. 4. 2007.“ Soud opakuje, že nelze přijmout argumentaci žalobce, že výše uvedené nároky uplatnil původními žádostmi u správního orgánu ve lhůtě 3 let, a proto nemohou být v žádném případě promlčena. O nárocích žalobce uplatněných původními žádostmi bylo rozhodnuto přípisy náčelníka Školícího a vzdělávacího střediska Ministerstva obrany ze dne 1. 3. 2004 a ředitele sekce personální Ministerstva obrany ze dne 7. 4. 2004, přičemž z těchto přípisů vyplývalo, že rozhodující služební funkcionář nároky uplatněné žalobcem neuznává a z jakých důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2013, č. j. 6 Ans 11/2012-50). Pokud žalobce totožné nároky uplatňoval žádostmi z roku 2009, 2015 nebo v nyní projednávané věci žádosti z 15. 1. 2024, tak objektivní tříletá promlčecí lhůta k uplatnění nároků plynoucích ze služebních poměrů, již uplynula v roce 2007, a žádosti žalobce nelze věcně vyhovět. V souvislosti s výše uvedeným, nelze rovněž přijmout argumentaci žalobce, dle které by mohl totožné nároky uplatňovat znovu (po 17 letech od uplynutí promlčecí lhůty) skrz nové řízení dle § 101 a násl. správního řádu.

35. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 15. 8. 2024 a taktéž na ústním jednání rozšířil žalobní námitky o námitku nemožnosti nahlédnout do správního spisu vedeného správními orgány v nyní posuzované věci. V žalobě zaslané soudu dne 29. 5. 2024 žalobce uvedl, že mu bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno dne 30. 3. 2024. Žalobce podal žalobu v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s., ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, když žalobci tato lhůta uplynula den poté, tj. dne 30. 5. 2024. Nicméně dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. platí, že: „rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Žalobcem nově uplatněná námitka nemožnosti nahlédnout do správního spisu vedeného o žalobou napadených rozhodnutích v doplnění žaloby dne 15. 8. 2024 i konkretizované námitky absence listin a vyznačených právních mocí na napadených rozhodnutích ve správním spise, jež žalobce vznesl až na ústním jednání dne 15. 10. 2025, byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby; tj. byly podané opožděně. Taktéž námitka vznesená žalobcem nově na ústním jednání dne 15. 10. 2025, v níž namítal, že obě jak prvostupňové, tak druhostupňové správní rozhodnutí musela být vypracována jednou osobou, je opožděná. Přičemž soud není oprávněn k opožděným námitkám přihlížet, natož je vypořádávat.
36. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky

a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud shrnuje, že žalobou napadeným rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výroky o nákladech řízení pod bodem II. a III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalované prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. 10. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.